

Andersen

hos Øglænd

Det vakreste jeg har lest:

Til min Gyldenlak

(Av Henrik Wergeland, skrevet på Rikshospitalet ved dødsleiet i 1845.)

*Gyldenlak, før Du din Glands har tabt,
da er jeg Det hvorav Alt er skabt;
ja før Du mister din Krones Guld,
da er jeg Muld.*

*Idet jeg raaber: med Vindvet op!
mit sidste Blik faar din Gyldentop.
Min Sjæl dig kysser, idet forbi
den flyver fri.*

*To gange jeg kysser din søde Mund.
Dit er det første med Rettens Grund.
Det andet give du, Kjære husk,
min Rosenbusk!*

*Udsprungen faaer jeg den ei at see;
thi bring min Hilsen, naar det vil skee;
og siig, jeg ønsker, at paa min Grav
den blomstrer af.*

*Ja siig, jeg ønsker, at paa mit Bryst
den Rose laa, du fra mig har kyst;
og, Gyldenlak, vær i Dødens Huus
dens Brudeblus!*

Dette er noe av det vakreste jeg har lest.

Svein Øiestad.

Forsiden: Donald Duck trehjuls sykkel julens store forundringspakke.

NR. 49
JULEN 1966
13. ÅRGANG

INNHold:

Sykkelen og mopeden ..	1
Hybelproblemet	3
Julebetragtning	4
Adm. dir. Martin T. Tveit	5
Tempo holder stillingen	7
Julematen	10
Fra bedriftsmuseet	12
En mink og en katt ..	13
Jack Winter/ Jonas Øglænd	14
Smil i telefonen	17
Tankevekker	19
På sykkel til Mallorca	20
Kosekvelder	21
Manufakturforretningen	23
Forestillinger og tro ..	24
Premietur til Kanariøyene	27
Bispevisitas	28
Jeg og mitt arbeid	30
Bowling	32
Stipendiesøkere	33
Perma-press	34
Matsenteret	36
Dødsfall	37
Bedriftskunstforeningen	38
Brudepar	39

Redaksjonskomiteén:

J. Gimre Konfeksj.fabr.
A. Aarskog Manufakt.avd.
S. Haugland Sykkelfabr.
Sch. Sandved Sykkelfabr.
E. Omdahl Fast medarb.

HUSORGAN FOR

Jonas Øglænd
AKSJESELSKAP SANDNES

Redaktør: Thorvald S. Øglænd

Sykkelen og mopedens plass i dagens og fremtidens trafikk

Sykkel- og Mopedrådet hadde invitert representanter for våre veimyndigheter, Trygg Trafikk og en rekke andre offentlige institusjoner samt representanter for Sykkel- og Mopedbransjen, tilsammen ca. 80 personer til et heldags møte i restaurant Najaden i Oslo den 11. okt. i år.

Hensikten med møtet var å få myndighetenes og alle interesserte personers reaksjon på den innstilling som den store 2-hjulskomite nettopp hadde lagt fram.

Komiteen ble oppnevnt den 7. mai 1963 av Trygg Trafikk, og fikk følgende mandat: "Komite for utredning av sykkelens og mopedens plass i dagens og fremtidens trafikk."

Komiteens inngående utredning og analyse av forholdene ble utgitt av Landsrådet for Trygg Trafikk i et informativt og omfattende skrift i bokform, merket "Sykkelens og mopedens plass i dagens og fremtidens trafikk. Trygg Trafikks kildekrift nr. 4."

Denne lille bok inneholder et vell av statistikk og fakta om 2-hjulingene, og jeg vil derfor anbefale alle interesserte å anmode Trygg Trafikk, Schwensensgt. 6, Oslo 1, om å sende denne boken som man kan få gratis.

Det blir bl. a. opplyst i dette skrift at der her i landet er solgt ca. 1,7 mill. sykler fra og med 1946 og at det årlige salg av ligger på 85 000 sykler.

Der er i alt registrert 128 000 mopeder.

Det blir videre opplyst at sykkelene i sommerhalvåret blir brukt av 925 000 personer. Heri ikke medregnet barn som ikke har begynt på skolen.

Da sykkelbestanden for aktuell bruk ligger på vel 1½ mill. sykler, vil alle forstå at her foreligger et berettiget krav fra syklistene om at man må få sin egen plass i trafikken.

Forholdet i dag er jo det at bilene presser både syklistene og fotgjengere ut i grøften og med stadig økende bilpark, blir situasjonen dag for dag verre for syklistene. På tross av at der fra bransjens side stadig er gjort inntrengende henstillinger til våre veimyndigheter om å skaffe syklistene den nødvendige plass i trafikken, er hittil lite eller intet gjort.

Det er derfor med stor glede jeg har notert at tohjulskomiteen har fremlagt en rekke forslag for å bedre og sikre syklistenes behov i trafikken. Fremragende dyktig sekretær for tohjulskomiteen har vært adv. Alf Kvaal, Oslo. Enkelte av komiteens forslag vil kreve tid og studier, men jeg håper at våre veimyndigheter — både de lokale og departementale — vil gå inn for komiteens anbefalinger ved alle nye vei-anlegg.

Det gjelder imidlertid at vi snarest mulig får bedret trafikkmulighetene for syklistene, og jeg vil derfor gjerne her peke på de forslag som der sikkert innen alle kretser er enighet om og som kan gjennomføres med relativt små omkostninger.

Det heter således i anbefalinger punkt 8:

"I byer og tettbebyggelser bør det a) opprettes egne sykkel- og gågater og/eller

b) oppmerkes egne sykkelfelt og/eller c) om nødvendig avdeles sykkelfelt på fortau

for å etablere sammenhengende og sikker adkomst til forretninger, skoler, arbeidsplasser, friluftsanlegg, boligsentre m. v."

I punkt 9 heter det:

"Innfartsveiene til byene må få sykkelbaner der det ikke parallelt med disse kan etableres egne sykkelveier. Sykkelbaner antas i alminnelighet påkrevet i en avstand av ca. 10 km fra bykjernen eller bedrifter og sentra som er med og skaper behov for tohjulet transportmiddel."

Punkt 10:

"På riksveiene må skuldrene (tidl. «bankettene») asfalteres, adskilles fra kjørebane med en malt strek — der dette ikke alt er gjort — og oppmerkes og reserveres for sykler og mopeder."

Vedr. by- og regionalplanlegging heter det i punkt 13:

"Sykkelveier og sykkelbaner bør inngå i det differensierte system som planlegges i forbindelse med generalplaner og detaljerte reguleringsplaner."

Og i punkt 30:

"Trafikkopplæringen i skolen bør inn i fastere former i planene for den 9-årige skole. Sykkelprøver bør bli obligatoriske."

Som nevnt ovenfor, er jeg sikker på at alle disse anbefalinger vil kunne gjennomføres på kort tid. Det gjelder bare at arbeidet for planene settes i verk straks. Hensikten med denne notis i "Vi hos Øglænd" er å slå til lyd for et fremstøt vis à vis våre veimyndigheter over alt her i landet. Jeg håper at våre

forhandlere vil ta saken opp på sine steder og at bransjeorganet, Sykkel- og Mopedrådet, som har fremlagt denne sak på en så utmerket måte, vil føre saken videre, godt støttet av Norges Sportshandlers Forbund og Norske Sykkel- og Mopedfabrikanter Forening.

Det sier seg selv at vi her i Sandnes vil søke kontakt med våre lokale veimyndigheter for å drøfte hva man kan gjøre på kort sikt for å bedre forholdene for syklistene og mopedister.

Jonas B. Øglænd

Flere syersker trengs:

Hybelproblemet må løses

De fleste vil ha bemerket at vi i høst hadde en ganske utstrakt avisannonsering etter syersker, og det ligger nær å spørre Per Øglænd om vi i det siste året har hatt en større avgang av syersker enn tidligere — med andre ord om det er flere som slutter.

«Vi har ikke færre syersker i fabrikkene i dag enn tidligere. Hvis vi sammenlikner tallene for 1965 og 1966 f.eks., så er arbeidsstokken omtrent den samme. Men salget øker, og da må produksjonsøkning følge for at vi skal dekke salget, og dette gjør igjen at vi må ha en større arbeidsstokk enn vi har greidd oss med før.»

«Vil den omfattende annonseringen si at vi har vanskelig for å få folk?»

«I vår fabrikk — som i all industri som er basert på kvinnelig arbeidskraft — er det større gjennomtrekk enn i industrien generelt. Når vi dessuten vet at vi i dag bor i ett av de største pressområdene i landet, med stor mangel på arbeidskraft, og i tillegg til dette har en stor lokal konsentrasjon av "kvinnelig industri", så er det naturlig at det blir vanskelig å få dekket behovet tilstrekkelig.»

«Men om vi forsøkte å få kvinnelig arbeidskraft fra andre deler av landet?»

«Vi har forsøkt det, og mulighetene er der så ganske absolutt. Vi rykket i høst inn en avisannonse i en del aviser utenfor fylket, og fikk direkte henvendelse fra 69 piker som gjerne ville begynne hos oss. Men så kunne vi ikke gjøre noe fordi disse pikene ikke hadde muligheter for å få plass å bo. Hybelmarkedet er også sprengt.»

— — —

«Kan vi ikke forsøke å gå inn for å skaffe nye hybler?»

«Det har vi forsøkt å hjelpe med gjennom sosialkontoret i flere år. I mange tilfeller har det også lyktes, men det blir bare ikke nok.»

— — —

«Hva kan vi så gjøre?»

«Vi har allerede tatt et nytt skritt, idet firmaet har tegnet seg for 25 hybler i et større hybel- og forretningsbygg som Sandnes Handels-, Håndverks- & Industriforening skal bygge, — og det håper vi skal være med på å hjelpe oss til å øke arbeidsstokken i takt med det økende produksjonskravet.»

Maleriet

Jobs. 1. 14.

«Jeg er bare en rammespikrer», sa mannen foran meg, og stemmen var ikke oppmuntrende. Hva mente han med det? At han i livet alltid hadde vært opptatt med det minst vesentlige, det å spikre opp den beste og rette rammen omkring sitt liv, mer enn det å leve. Han er trolig ikke den eneste som lever i den misforståelsen. Å skape seg et navn, en stilling, en tittel, en lønn, et hus, et hjem tar så mye av tid og krefter at livet selv blir borte.

En rammespikrer — — akkja. I juletid opplever vi mer av det enn noensinne ellers i året. Det synes nesten å være blitt en besettelse dette å lage en så fin ramme omkring det hele at ingen lenger skal få tid til å feire selve julen. Vi starter i altfor god tid, vi putter på den ene mer glitrende og forgylte stasen etter den andre, vi forandrer og forbedrer, vi utvikler og skaper og hele tiden er vi opptatt av rammen om julen, ikke julen selv. Trolig ville Han som er selve julehøgtiden synes det er en underlig høgtid Han er satt inn i.

Nå skal et hvert maleri ha en ramme. Det er det ingen feil med. Feilen oppstår

i det øyeblikk vi skaper en ramme som ikke er til for å frembeve maleriet, men for å frembeve seg selv. Er rammen i sitt vesen underordnet maleriet, så er det ingen problem. Ingen vil derfor i dag si at vi skal vende tilbake til en stall og en krybbe for å oppleve rett jul. Trolig ville vi forøvrig greie å romantisere vekk den virkeligheten også. Våre julekort kan tyde på det.

Hva er maleriet? Det er barnet som kom og som på en gang var Guds og Marias sønn. Anstøtende virkelighet for tanke og tro, men påtrengende sannhet for ekte julefeiring. Stillet innfor dette maleriet vil vi alle måtte stanse og si: Er dette gammelt skrot, overlevert fra eventyr og sagntid og uten verdi? Eller er dette livets ekte maleri som betyr møte mellom tid og det tidløse, som bringer meg fra den nåværende virkelighet og over til en ny som er utenfor meg selv og over meg selv?

Så blir jul alvor og glede, farvel eller velkommen, sannhet eller glitrende juggel. Alt ettersom vi stanser ved maleriet eller ved rammen. Får jeg lov å ønske enhver leser en virkelig god jul?

Reidar Skarung.

Hilsen fra vår nye administrerende direktør

Til mine nye medarbeidere

— — —

Styret har vist meg den store ære og tillit å utnevne meg til administrerende direktør.

Jeg gleder meg til denne krevende oppgave.

Bedriftene Jonas Øglænd A/S har rike tradisjoner. Tradisjoner som forteller om en stadig utvikling, om arbeidsmot, fremsynthet, kloke disposisjoner, samarbeide, og sist — men ikke minst — trygge arbeidsplasser.

Næringslivet er i dag — i likhet med samfunnet forøvrig — inne i en sterk forandlingsprosess, som vil berøre oss alle. Vi tilpasser oss stadig nye "mønstre" både i vårt arbeide og i vårt private liv, — slik at vi nå på en måte kan si at vi lever i den stadig forandringens tidsalder.

I dette nye samfunnsmonster kommer vi alle med i et slags større felles kollektiv på en mer nyansert måte enn før, og dette fører med seg både et behov og en nødvendighet for oss alle til å være med på å skape harmoni i våre omgivelser.

Arbeidsplassen, hjemmet og samfunnet er nå som før de "bærende bjelker" i tilværelsen, — det gjelder for oss

som enkeltindivider og for land og folk som en helhet.

Nå mer enn noen gang før er en av forutsetningene for harmoni og trivsel i samfunnet at en kontinuerlig utvikling kan opprettholdes innen de enkelte bedrifter og grener av næringslivet.

Jeg kommer hver dag, så langt evner og krefter rekker, til å arbeide for å føre videre den gode Øglændstradisjon om trygge arbeidsplasser for den enkelte, samt for å skape resurser for selskapets fortsatte utvikling og vekst.

Jeg gleder meg til samarbeidet med dere alle.

Martin T. Tveit.

Dr. ing. Martin T. Tveit er født i Kvam i Hardanger 9. august 1923. Etter grunn-

leggende utdannelse og 2 års realfagstudier hjemme tok han diplomeksamen (D.I.C.) ved Imperial College of Science & Technology i London, magistergrad (M.Sc.) ved University of Minnesota, samt doktorgraden (Ph.D.) ved London University. Han har også foretatt visse spesialstudier ved Kungl. Tekniska Högskolan, Stockholm og ved Lunds Universitet. I 4 måneder studerte og underviste han ved den tekniske høyskolen i Zürich. Dr. Tveit er medlem av Svenska Ingeniörvetenskapsakademien.

Direktør Tveit var i noe over ett år ansatt hos AB Casco, Stockholm, kjemisk

produksjon. Siden 1956 har han vært ansatt ved Svenska Sockerfabriks AB, der han har disponentstatus, med hovedansvar for produksjonsplanlegging, prosjektering, markedsprognosering, forskningskoordinering, — samt samarbeidsforhold med innen- og utenlandske partnere.

I tiden februar 1965 — mars 1966 var dr. Tveit direktør for det norske India-prosjektet, og samtidig norsk og dansk konsul for Syd-India. Han har besøkt de fleste europeiske land flere ganger, USA og Canada mer enn ti ganger, samt visse land i Afrika og Øst-Europa inklusive Sovjetunionen.

Vernemøte

10. nov. ble det i sykkelavdelingen holdt et større vernemøte der alle verneombudene, verneutvalget, samt bedriftslægen og bedriftssøster var tilstede.

Bedriftslægen, som nå er fast medlem av verneutvalget, holdt et både godt og manende foredrag om hørselskade og vern mot dette. Han oppfordret alle til å foregå med et godt eksempel når det gjelder bruken av ørevern. Det er spesielt uhyre viktig at ikke eldre arbeidere slurver med dette, da det er flere eksempler på at nyansatte har hevdet overfor bedriftssøster at det ikke kan være så nødvendig med ørevern når de eldre arbeidere ikke bruker dette.

Foredraget var ellers spekket med gode og lett forståelige tabeller og skisser over støynivå, og dets skadevirkninger på hørselssystemet. I det hele var det et vel opplagt og godt gjennomført foredrag som ga oss alle noe å tenke på når det gjelder bruken av verneutstyr mot hørselskader.

På møtet ble ellers rapportene over

antall skader hittil i år gjennomgått og diskutert.

Det ble reist et forslag om et kurs i førstehjelp for alle verneombudene, og det ble besluttet at det skal sendes rundt en påtegningsliste for å finne ut hvor mange som er interessert i å delta i et slikt kurs. Dersom interessen viser seg å være stor nok, skal det settes i gang et kurs på fritiden. *A. H.*

Forfremmelser

Kristian Stangeland i sykkelmonteringsavdelingen, er fra 1. oktober forfremmet til formann for halvfabrikatalageret ved fabrikkene på Vågen (nr. 11).

Stangeland er samtidig også ansvarlig for vaktkontrollen ved innkjørlene til Ole Bullgate.

Ottar Sørseth som i en tid har arbeidet som aspirant ved kvalitetskontrollavdelingen på sykkelfabrikkene er fra 10. oktober forfremmet til kvalitetskontrollør med fast ansettelse ved denne avdelingen.

Tempo holder stillingen som toppscorer i harde terrengløp!

Egil Årdal på sin Trigger, bare ett poeng etter årets mester i NM-cross i lettvekt.

Resultatene nedenfor viser at TEMPO stadig holder stillingen som toppscorer i harde terrengløp.

NM i stil-trial — 50 ccm klassen:

1. Tom Ola Bull ..... 17 prikker
TEMPO TRIGGER/SACHS 50
  2. Thorgeir Bull ..... 36 prikker
TEMPO TRIGGER/SACHS 50
  3. Egil Årdal ..... 47 prikker
TEMPO TRIGGER/SACHS 50
  4. Tørbjørn Grønvold ..... 52 prikker
TEMPO CORVETTE/SACHS 50
  5. Asle Skoglund ..... 70 prikker
ZÜNDAPP/ZÜNDAPP 50
- Alle medaljene gikk dermed til TEMPO TRIGGER!

NM i stil-trial — under 200 ccm:

1. Knut Gaarud ..... 6 prikker
TEMPO/SACHS 125
2. Bjørn Pedersen ..... 26 prikker
HVA/HVA 175
3. Thor B. Andenæs ..... 28 prikker
SUZUKI/SUZUKI
4. Ø. Holemark ..... 29 prikker
HVA/HVA 175
5. Ragnar Gaarud ..... 42 prikker
TEMPO/SACHS 125

6. Arild Weisten ..... 48 prikker
HVA/HVA 175
7. Roger Bergh ..... 49 prikker
TEMPO/SACHS 125

Et totalt overlegent mesterskap — annet år på rad — til Knut Gaarud på TEMPO 125, — med bedre resultat enn vinneren av den største klassen (over 200 ccm).

Det uoffisielle merkelagmesterskap for de tre beste kjørere av hvert merke gikk til TEMPO 125 foran HVA 175.

”Aftenposten” skrev følgende om stil-trial løypa:

«Det ble kjørt i vanddammer, ofte sto vannet nesten over motoren. Det var derfor rart at de kom i mål.»

NM — cross — lettvekt:

1. Svein Pettersen ..... 28 poeng
HVA/SACHS 125
2. Jan Simonsen ..... 28 poeng
TEMPO/SACHS 125
3. Egil Årdal ..... 27 poeng
TEMPO TRIGGER/SACHS 50

4. Kåre Fosen ..... 25 poeng
HVA/MZ 125
5. Tom Ola Bull ..... 18 poeng
TEMPO TRIGGER/SACHS 50
6. Knut Å. Paulsen ..... 17 poeng
TEMPO/SACHS 125
7. Thorgeir Bull ..... 17 poeng
TEMPO TRIGGER/SACHS 50
8. Klaus Kirkeby ..... 13 poeng
TEMPO/SACHS 125
9. Tor M. Aanestad ..... 13 poeng
TEMPO TRIGGER/SACHS 50
10. Thor Flatseth ..... 12 poeng
HVA/SACHS 125
11. Roger Bergh ..... 10 poeng
TEMPO/SACHS 125

Her var der en uhyre skarp og spennende strid om medaljeplassene mellom kjørere av tre forskjellige sykler med SACHS motor. I de 3 tellende runder hadde Pettersen to 1.- og en 3.-plass, mens Simonsen oppnådde en 1.- og to 2.-plasser. Årdal hadde tre 2.-plasser. — "Bronse"-plass til Årdal med Trigger 50 — ett fattig poeng etter vinneren — er en virkelig stor prestasjon av kjører og redskap i konkurranse med de kraftigere 125 syklene.

I flere land er det en egen cross-klasse for 50 ccm sykler, men så langt er man ennå ikke kommet i Norge. De fire påmeldte TRIGGERE måtte derfor starte i lettvekt-klassen (125 standard) — et avgjort handicap. At alle Trigger kjørerne fullførte blant de 9 beste i mesterskapet, var et bedre resultat enn vi hadde ventet.

Med 3., 5., 7., og 9. premie vant TRIG-

GER/SACHS 50-kjørerne det uoffisielle merkelag-mesterskap med 75 poeng mot 68 poeng for de fire beste TEMPO/SACHS 125 og 53 poeng for HVA/SACHS 125. Ellers er det verd å merke seg at 10 av de 11 beste kjørte med SACHS-motor, — og 8 av disse kjørte TEMPO.

TEMPO TRIGGER med den lille, men kraftige og driftsikre SACHS 50 motor vant overlegent det uoffisielle terrengmesterskap sammenlagt for stil-trial (opp til 200 ccm) og cross (opp til 125 — standard):

1. Tom Ola Bull ..... 16 poeng
TEMPO TRIGGER/SACHS 50
2. Egil Årdal ..... 16 poeng
TEMPO TRIGGER/SACHS 50
3. Thorgeir Bull ..... 13 poeng
TEMPO TRIGGER/SACHS 50
4. Knut Gaarud ..... 10 poeng
TEMPO/SACHS 125
5. Svein Pettersen ..... 10 poeng
HVA/SACHS 125
6. Jan Simonsen ..... 9 poeng
TEMPO/SACHS 125

Erfaringene vi høster ved at våre kjøretøyer deltar i de ytterst krevende terrengløp, kommer inn som et meget viktig supplement til de test-resultater vår kvalitetskontrollavdeling oppnår ved hjelp av andre test-metoder.

Siktepunktet er stadig å holde TEMPO på topp kvalitetsmessig. Vi bestreber oss på å kombinere god kvalitet og toppservice. Vår store markedsandel tyder på at vi er på rett vei.

A. K. Ø.

Bildet t. v.: Knut Gaarud på Tempo 125 — norgesmester i stil-trial i klassen opptil 200 ccm to år på rad. Vant i år totalseier uansett klasse med bare 6 prikker.

Familiefar — en mann som har byttet ut de sedlene han brukte å ha i lommeboken med et foto av fruen og barna.

Hva spiser du helst julaften - og hvorfor?

Isak Hølland (junioravdelingen):

Ribbe. — Hvorfor? — Nei, det e' den maden eg får og då spise eg det. — Tradisjon kanskje? — Nei, det har ingenting med det å gjøre. I barndomshjemmet hadde vi vel helst kjøttpudding. Nei, forresten — kjøttboller var det. Men nå er det kraftigere karen, og da må det også kraftigere kost til, vett du!

Einar Omdahl (reklameavdelingen):

Avkokt torsk. Sannsynligvis fordi jeg har vært vant med det fra jeg var barn; men også fordi torsk er god mat om kvelden, og fordi det blir kjøtt nok ellers i julen. — Smakte det like godt med fisk da du var barn? — I hvert fall julaften, kanskje fordi spenningen ved julen gjorde at jeg var ekstra sulten.

Alv Tengs Pedersen (sykkellavdelingen)

Ribbe og risengrøt, fordi det har vært julematen i all tid i familien både på min og min kones side. Ungene gleder seg også ved den forjettende duften av ribbe. Når vi åpner kjøkkendøren inn til stuen har vi straks julestemning i hele hjemmet. Og derfor er ribbe i denne spesielle form også utelukkende reservert for julaften.

Halvor Wilberg (Matsenteret):

Det er ribbe og pølser og kjøttkaker. — Det var da mye på en gang? — Ja, også multekrem etterpå. Vi må jo passe

på kaloriene også. — Men ingen kan da gå rundt juletreet etter slike utskielser? — Å, vi greidde det da fint hjemme i guttedagene. Men nå etterat vi kom til Sandnes synes vi det kan være nok med to retter — så i år må nok kjøttkakene vike!

Kåre Lunde (sykkellavdelingen):

Pinnekjøtt. Fordi det er godt, og fordi det er blitt standardrett julaften etterat jeg kom til Sandnes. Tidligere vekslet det mellom ribbe og torsk, men nå har svigerfamilien lært meg å spise sau, og nå vil jeg ikke ha annet enn pinnekjøtt til julaften. — Og ungene? — De spiser alt. — Det var da noen meget eksemplariske barn? — De er like faren!

Arne Sanne (manufakturengrosavd.):

Nei, det er i grunnen litt forskjellig, har vært slik før i hvert fall. Men de siste årene, etterat vi begynte å feire julen hjemme hos oss selv, har vi hatt kalkun. Og det synes vi alle er godt. Da vi feiret julaften hjemme hos mormor var det fast tradisjon med kjøttboller og fiskeboller i hvit saus — heter det ikke voulaunt? — og så surstek. Jeg husker at jeg alltid spiste mest boller, for surstek var jeg ikke så begeistret for. — Nei, nå vil jeg helst ha kalkun.

Andreas Utsola (konfeksjonsfabrikken):

Pinnakjøtt. — Og jeg skal si deg at

hvis du først har spist det *en* gang så vil du ikke ha noe annet julaften. Med kålrabistuing til. Før hadde vi mye grise-ribbe, men det er veldig feit mat, og det får du nok av i julen ellers synes jeg. Så etterat jeg for noen år siden på firmaets julebord første gangen fikk smaken på pinnakjøtt har vi ikke hatt problemer med å bli enige om maten julaften. Både voksne og barn er av samme mening.

Inga Nevland (linsømmen):

Ribbe og surkål, for det har jeg alltid vært vant med. Hjemme i barndommen hadde vi risengrøt etterpå, men nå bruker vi riskrem. — Mannen? — Han skrøyde, selv om han før var mer vant med svinestek og surkål. — Bruker du ribbe ellers i året? — Å, jada. Jeg hadde nettopp alle damene på avdelingen her hjemme en kveld til ribbe og kålrabi, og de spiste fantastisk. Der va'kje madbeden igjen!

Astrid Soldal (manufakturengrosavd.):

Pinnakjøtt, for det e' det besta eg veit! Det har nok gjerne variert litt, men hjemme i Hardanger var det alltid pinnekjøtt. Vi slaktet og røykte og stelte det til fra begynnelse til ferdig mat, og det var ekstra stas. — Men det gjør du ikke nå lenger? — Nei, men jeg får kjøtt hjemmefra hver jul. — Er sauen der nord bedre enn vår? — Å, du vett der e' fett og godt gras — også e' det så grønt!

Bjarne Fjeldanger (butikkene):

Pinnekjøtt og kålrabistappe. For det første fordi det har vært tradisjon i min familie i alle år, og dernest fordi det er

fabelaktig godt. — Og fruene? — Hun har i grunnen aldri vært vant til det. — Men gjør gode miner til slett spill? — Nei, tvertimot. Hun går inn for pinnekjøtt for full musikk, og kan ikke tenke seg noe annet i dag.

Olai Tengesdal (sykkellavdelingen)

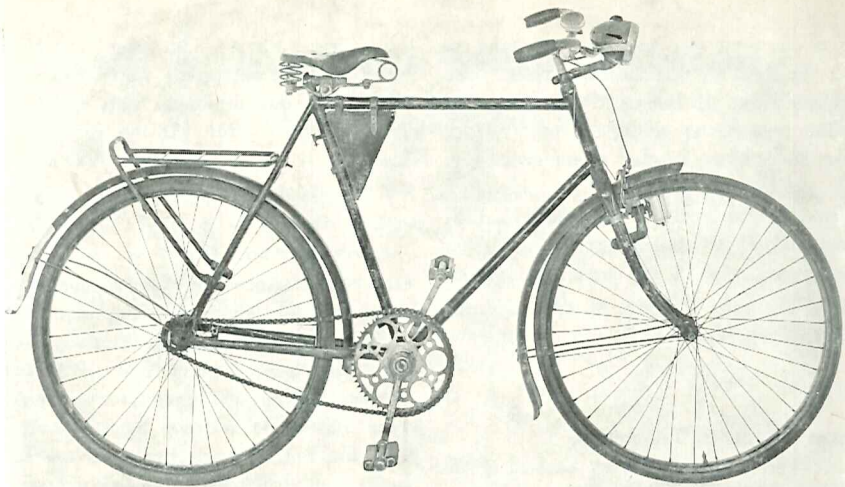
Jeg vet ikke om det er impulsene fra Amerika som er kommet helt opp til Aspervigå, men hjemme hos oss er det kalkun julaften. Tidligere var vi mest vant med svinekoteteletter og kjøttkaker, men for 3-4 år siden begav vi oss for første gang over på det mer lette og tørre fjærkreet. Enten vi vil innrømme det eller ikke så er vel julen mer spisingens tid enn noen gang ellers i året, og da tror jeg det er fornuftig å gjøre noe av maten så lett som mulig. Årets julekalkun er allerede forlenget plassert i fryseboksen.

Trygve Gulliksen (sykkellavdelingen).

Nei, det var et vanskelig spørsmål. — Tidligere har vi vekslet en del mellom dyrestek og pinnakjøtt og andre ting, men i de siste årene har vi slått oss mer på gås denne spesielle kvelden. Det var i grunnen ganske tilfeldig det ble slik, det kom av at jeg ett år kjøpte en gås av Ansgar Stokka, som arbeider på fabrikkene, og det viste seg at det slo godt an i hele familien. — Selv om det for de minste naturligvis ennå er mandelen og marsipangrisen som er det viktigste og mest spennende. Vi må alltid sikre oss trøstegevinsten til dem som ikke vinner.

Fra bedriftsmuseet:

The World-sykkel fra 1911

Fra herr Nils Melheim, Strømmen, fikk vi i høst en The World nr. 3, årsmodell 1911, som gave til vårt bedriftsmuseum. Han ønsket å sende oss denne med takk for en god sykkel.

Den var kjøpt i 1911 i Volda, og har siden vært i bruk like til 1965, da han kjøpte en ny D.B.S. hos Lillestrøm Cykelfabrikk, som også formidlet forsendelsen av den gamle The World til oss.

— — —
Sykkelen, som har rammenummer 1604, er fremdeles i kjørbar stand. Den har vært i bruk i 54 år, og viser at det har vært en kvalitetssykkel. Den viser oss også at eieren har passet den godt og stelt pent med sin sykkel.

Noen av delene har nok vært fornyet i disse 54 år, men det vesentligste er originale deler fra 1911.

Sykkelen har et originalt Torpedo frinav, og vår katalog fra 1911 viser at

det var det året Torpedo-navet ble lansert som nyhet her i Norge.

Katalogen viser at Jonas Øglænd også dette året har enleveransen til landets lærerstand. En The World nr. 3 kostet etter katalogen kr. 145.00.

Den "The World" som vi fikk som gave fra Brødr. Anda, Stavanger, var kjøpt i Sandnes under nøytralitetsvakten i 1905. Den har rammenummer 516.

Disse to rammenummer viser oss at fra starten i slutten av 90-årene og fram til 1905, var det bygget gjennomsnitt ca. 100 sykler pr. år. Fra 1905 og fram til 1911, da fabrikkasjonen for alvor tok til, ble det bygget i gjennomsnitt ca. 200 sykler pr. år.

Prisen på "The World" i 1911 representerte for en ungdom et beløp som han kunne utbetale etter ca. 10 ukers arbeid, mens en DBS i dag kan betales med ca. 1 ukes lønn.

J. Ø-S.

En mink - og en katt

Selv om villminken etter hvert begynner å bli litt av en plage utover i distriktet, så hadde vi ennå til gode å høre om noen mink fanget i sentrum i bykjernen.

Helt til fredag 14. oktober, — da arbeidsfolkene som gjennomførte utvidelsen i herreavdelingen i manufakturforretningen fikk en fresende og illsint utgave av arten i oppsatt felle. Ingen vet hvor den kom fra, men da den først var oppdaget var det ikke lenge før ferden gikk til det som vi i guttedagens

Etter at den første minken var vel avlivet, var det ennå visse ting som kunne tyde på at den hadde venner i nærheten. Fellen ble derfor igjen fylt med avfall fra fiskeavdelingen i Mat-senteret, og satt klar til fangst om kvelden og natten.

Neste morgen satt en nysselig liten kattunge og slikket seg velbehagelig rundt munnen i den tomme fellen. Dette gjen-tok seg flere netter, og vår lille kattunge levde rene slaraffenlivet en stakket stund, rolig og mett i trygg forvisning om at

indianerdager kalte "de evige jaktmarker".

Det var imidlertid bare første halvdel av mink-eventyret. Avslutningen var kanskje ikke like sjelden, men den var i det minste virkelig morsom:

den ville bli sluppet ut igjen etter frokosten!

Til slutt gav arbeidsfolkene opp. Fellen ble fjernet for godt — uten at man så noe mer til den minken som etter alt å dømme i virkelighet var en kattunge.

Amerikansk toppmote på lisens — produksjon i Konfeksjonsfabrikken

I de siste månedene har vi i konfeksjonsfabrikken flere ganger støtt på navnet "Jack Winter", — og selv om det foreløpig har vært vanskelig å konkretisere dette nye navnet, har en del etter hvert fått en viss peiling på at det dreier seg om et navn for nye merkevarer, og ut fra navnet har også mange gjetnet på at det gjaldt noe engelsk eller amerikansk.

I siste møte i Bedriftsutvalget fortalte Magnus Øglænd bl. a.:

Jack Winter står for en av Amerikas mest fremtredende produsenter av fritidsklær for piker, tenåringer og damer. Det var Arne Sæbo som først kom i kontakt med firmaet da han var i Amerika for en tid siden, og det ble da klart at Winter var interessert i å starte et samarbeide med oss.

Det ble så i første omgang gjort visse innledende forhandlinger i New York, og deretter kom en av firmaets ledere hit til Sandnes med en mindre kolleksjon. Disse plaggene viste vi i Oslo for en del av våre nøkkelkunder i Norge, Sverige og Danmark. De nye artiklene ble godt mottatt, resultatet var at Magnus og Per Øglænd under et besøk hos Jack Winter sluttet en kontrakt som i korthet går ut på at vårt firma blir lisensbedrift for Skandinavia. Det vil si at vi for Norge, Sverige, Danmark og Finland skal produsere og markedsføre de artikler vi ønsker å ta opp av den amerikanske kolleksjonen. Varene skal markedsføres un-

der Jack Winters og vårt eget firmanavn.

Gjennom dette samarbeidet mener vi å få tilgang på nye råstoffer og nye modeller, og andre ting. Motemiljøet blir stadig mer internasjonalt, og vi skal være klar over at den som er først ute, han får også det største salget.

— — —

Jack Winter som i 1960 hadde en omsetning på 50 millioner kroner, — har i 1965 øket omsetningen til 250 millioner, og er absolutt ledende på det amerikanske marked. Firmaet har en stab av eksperter, og opererer bare på designerfronten med hele 10 mann. De er meget dyktige når det gjelder både maskiner, rasjonalisering og modeller, og vi får full adgang til deres rike erfaringer. For alle disse fordeler skal vi etter kontrakten betale en viss avgift for hvert plagg vi produserer.

Nå sier det seg selv at vi ikke kan svelge spontant alt av amerikansk smak. En del av firmaets kolleksjon er meget spesiell og tildels også svært outrert, men vi har full adgang til å tilpasse modellene til en mer nordisk smak.

— — —

En av grunnene til Jack Winters store suksess på det amerikanske marked er koordinering i plaggene. — I etterkrigs-
(over til side 16)

Bildet t.h.: To karakteristiske modeller som viser Jack Winters nye motelinje.

årene er firmaet blitt nesten et motebegrep når det gjelder damebenklær og slacks, og koordineringen har Jack Winter utviklet nesten til det fullkomne slik som han har lagt farvene i overdelene til de samme nyanser som i benklær og skjørt. Han begynte med 2 deler i et ensemble, men etter hvert har dette utviklet seg slik at man nå faktisk kan få en hel garderobe innen de samme farvertoner.

Det må være klart at vi ikke kan hoppe inn på det stadiet amerikanerne selv er kommet til. Vi må begynne forsiktig. Jack Winter har i dag selv en kolleksjon på 7-800 plagg. Vi tok i første omgang ut en serie på 300, og av disse igjen har vi bestemt oss for 30-40 plagg som vi har meddelt at vi akter å gå inn for.

Ennå er det mange detaljer som må løses, men vi har god tro på kolleksjonen i seg selv. Dessuten vet vi på forhånd at amerikanerne står meget sterkt når det gjelder spesielt tenåringsmoter. Vi vet at de kom først med olabuksene, med

Bridge

Gabriel Augland var på telefonen forleden: — «I pratet om bridge i siste nummer av **Vi** kom jeg visst på en eller annen måte til å ordlegge meg litt galt når det gjaldt damene. I hvert fall er det enkelte som har fått det inntrykk at vi ikke har damer med overhode lenger. Det er i tilfelle ikke riktig. Det jeg mente å si var at vi har få damer, og at vi gjerne vil ha flere med.»

Derved skulle der ikke være noen misforståelse lenger, og heller ingen tvil om at bridgeklubben gjerne vil ha flere medlemmer.

boblejakkene, og med de laminerte varerene, for bare å nevne noe. Vi vet at det i Norge er opparbeidet en goodwill for amerikanske tenåringsmoter, og vi tror ganske spesielt at dette amerikanskinspirerte vil være en fordel i eksportarbeidet på de andre skandinaviske land.

— — —
Et siste naturlig spørsmål blir så:

«Når skal vi begynne å markedsføre vår nye Jack Winter/Jonas Øglænd kolleksjon?»

Og svaret er:

«Fra høsten 1967.»

Forbundsdiplom til Otto Meisland

På forbundstinget i Norges Cycleforbund er Otto Meisland i sykkelavdelingen hedret med forbundets diplom for utmerket administrativ innsats gjennom mange år.

De fleste av våre lesere vil allerede være kjent med det fremragende arbeide Meisland har gjort for sykkelporten, men rent lokalt vil vi likevel ganske spesielt prisere det initiativ han har vist gjennom alle år ved det årlige trafikkløpet der henimot 1000 syklende folkeskoleelever deltar, og videre den innsats han har gjort gjennom undervisning i sykkelstell i folkeskolene i Sandnes.

Forbundets diplom henger meget høyt, og det er således bare to i Rogaland som tidligere er hedret med denne utmerkelsen.

Vi gratulerer, og håper hederstegnet vil inspirere til ytterligere initiativ og innsats i årene fremover!

Smil i telefonen!

GODE RÅD FOR RIKTIG BRUK AV TELEFONEN

Sve-Ha har besøkt Tollef Sørbo og Peder Espeland på telefonservicekontoret i sykkelavdelingen, og forteller:

Begge sitter i telefonen og prater, og vi blir straks slått av den hyggelige tonen som synes å herske. Peder Espeland blir først ferdig, og vi sier:

«Du og Sørbo har vært på telefonkurs, hører vi. Kan det være nødvendig for dere som er vant til å sitte i telefonen nesten hele dagen gjennom?»

«Vi har alle behov for å lære mer. Nå har vi vært på et kombinert telefon- og

Peder Espeland.

Tollef Sørbo.

servicekurs med deltakere fra forskjellige bedrifter. I alt var det med 51, da med 28 fra salgs- og serviceyrket, 12 sekretærer og 11 sentralborddamer.»

«Hva lærte dere?»

«Litt av hvert, men jeg tror vi kan si at det gikk som en rød tråd gjennom hele kurset at du skal smile i telefonen. Når du smiler blir stemmen både lysere og mer behagelig. En av foreleserne mente til og med at vi godt kunne sitte og smile til oss selv i et speil ved telefonen. — Men selvfølgelig skal du ikke overdrive.»

Tollef Sørbo legger på telefonrøret, — tydelig opplivet.

«Var det kona du snakket med, du ser så fornøyet ut?»

«Nei, det var en av mine venner — en kunde. Det er gildt å føle hvordan vi etter hvert blir bedre og bedre kjent med de kundene vi stadig snakker med.»

«Vi pratet nettopp om telefonkurset som dere begge har gjennomgått?»

«Ja, det er det andre kurset vi har vært på, og vi har hatt godt utbytte av dem begge. For vi vet jo hvor viktig det er å "kundebetjene" en telefon riktig. Espeland har vel alt fortalt om smilet i telefonen?»

«Jo, og vi har forstått det slik at når du smiler under en samtale så flyter i grunnen det hele av seg selv?»

«Det er en *meget* vesentlig side av saken, men like viktig er det å kunne forklare seg — og å ta imot en forklaring. Har du f. eks. noen gang forsøkt å forklare hva en stol er for et menneske som aldri har sett eller hørt om en stol. Prøv en gang — det er slett ikke lett. Når det gjelder smilet så kommer både kunden og du selv i godt humør, og da faller det selvsagt mye lettere å forstå hverandre.»

«Er det korrekt å si bare "hallo" når en svarer i telefonen, Espeland?»

«Det kommer vel i grunnen litt an på hvor samtalen kommer fra. De fleste samtaler vi får inn her kommer via sentralbordet, og da faller det naturlig å si hallo. Men hvis samtalen kommer direkte inn skal en besvare med avdelingens og sitt eget navn. I telefonen hjemme sier jeg f. eks. alltid Peder Espeland — vær-sågod. Det sparer tid, for da vet den som ringer straks hvem som svarer.»

«For å komme tilbake til kurset — hvordan var det lagt opp ellers?»

«Det ble brukt både film, foredrag og diskusjoner. I diskusjonene kom deltakerne inn på sine mer spesielle problemer, og nettopp dette lærte vi alle mye av.»

«Kan alle gjennom kurs og skolering

lære å betjene kunder via telefonen, Sørbø?»

«Alle kan vel lære å spille på et instrument, men resultatet blir jo atskillig bedre når eleven har gehør. Slik også når det gjelder telefon og service. De naturlige anlegg spiller en stor rolle.»

«Er det lettere å snakke med en kunde som dere har truffet personlig?»

«Der er vi inne på noe viktig. Vi blir alltid presentert for de kundene som er her på servicekurs, og på den måten tror jeg absolutt at det blir et bedre samarbeide.»

«Ved en så stor bedrift som vår kunne det kanskje vært nyttig for noen hver med et eget telefonkurs helt internt, Espeland?»

«Uten tvil. Jeg tror at telefonkulturen ville høynes betraktelig ved et slikt kurs.»

«Noen råd til slutt?»

«Her er 8 punkter fra kurset, som vi tror vil kunne være til hjelp for alle:

1. Svar straks.

Vent ikke med å svare for at noen skal tro at du har det travelt.

2. Klare uttrykk

bør brukes på grunn av dialektene.

3. Aktiv lytter

få med alt.

4. Notér alltid

så ingenting glemmes.

5. Forbered deg

for å få med alt.

6. Presentasjon

den annen part skal vite hvem han snakker med.

7. Hold løfter

meget viktig.

8. SMIL.

Tankevekker

Fra det danske «pass på» har vi tatt følgende lille tankevekker.

Vår tids alvorligste sykdom heter hastverk. Vi har fått det så travelt med alle ting, at vi styrter fra det ene til det andre. Det gjelder for enhver pris å spare et minutt her og et minutt der. Men hva gjør vi så med alle disse inntjente minuttene?

Ja, spør f. eks. Hansen. Han sparte tid når han i hui og hast slukte maten for å komme tilbake til jobben. Sine innsparte minutter bruker han nå til å pleie sitt mavesår.

Og Pettersen sparte tid når han ga korte og knappe instruksjoner til sine folk. Denne tiden — og mer til — bruker han nå til å få brakt orden i de feildisposisjoner som han indirekte har vært skyld i, samt med å skrive rapporter som skal forklare hvorfor det skjer så mange ulykker på hans avdeling.

Den energiske Fransen sparte tid når han gumlet tabletter og tok andre oppkvikkende midler som satte ham i toppform hele dagen. Tiden bruker han istedet til å besøke nerveleger. — Betty Fransen sparte tid når hun krysset kjørebanelen akkurat hvor det falt henne inn. Sin innsparte tid bruker hun når venninnene besøker henne på sykehuset.

Fru Mortensen sparte ett minutt ved å lå være å ta frem kjøkkenstigen, da hun skulle hente ned en syltetøykrukke fra den øverste hyllen i skapet. Det gikk med 23 minutter til å plukke glassplinter ut av hendene, og en halv time å gjøre gulvet rent for syltetøy.

Og så har vi endelig Olsen da, som sparte noen sekunder ved å sette farten

opp i 120. I et veikryss kjørte han rett inn i evigheten.

Akk ja, hvor blir det av tiden.

Bergsagel og Hellestø stengt

Styret for feriehjemmene har sendt ut melding om at feriehjemmene på Bergsagel og Hellestø er stengt i månedene desember, januar og februar.

I en samtale med **Vi** forteller styrets sekretær, Trygve *Gulliksen* om grunnen til dette at erfaringene gjennom flere år viser at søknaden til disse hjemmene i de tre nevnte månedene er så liten at man ikke har funnet det hensiktsmessig å holde åpent.

Hyttene på Bergsagel og feriehjemmet på Hellestø blir imidlertid åpnet igjen i god tid før vårsesongen begynner, og i Sirdalen er naturligvis det store ferie-hjemmet åpent hele vinteren gjennom.

«Antagelig et eller annet religiøst rituale fra det 20. århundre.»

På sykkel til Mallorca

Fra Margrethe Mæhlum i Romedal pr. Stange har vi fått et hyggelig brev, vedlagt et avisutklipp som forteller at Narvikdamen fru Tonny Thomassen som i sommer har syklet — på DBS — frem og tilbake til Mallorca. En skulle tro at fru Thomassen hadde fått nok for en stund, men nei. Vel hjemme i Narvik fant hun ut at nå måtte hun ut på en liten sykkeltur igjen. Dermed tok hun båten til Røst og begynte å sykle Lofoten på langs.

«Her kan De se et flott eksempel på syklingens helsevirkning», — skriver fru Mæhlum. «Vi har ennå folk i vårt land som klarer seg uten bil, ja som elsker sin sykkel og sine sykkeluturer. Og masser av mennesker skjønner nok at de burde røre seg litt mer, ut av bilen litt mer,

kanskje finne frem sin gamle sykkel, eller kjøpe ny.

Personlig kjøpte jeg min tredje sykkel i sommer, min gamle fra 1946 er fullt brukbar, men det var hyggelig å ha en litt penere utgave, syntes jeg. Bilen er god å ha, men sannelig bruker jeg ikke sykkelen så ofte jeg kan, til småturer, shopping, til å kjøre minstegutten en luftetur.»

Det vakreste jeg har lest

I siste vers av Frans fra Assisi's "Bønn" — gjengitt i forrige nummer av Vi som "Det vakreste jeg har lest", hadde seteren i trykkeriet kommet i skade for å bruke ordet "forelsket" i stedet for "elsket". Denne feilen unngikk dessverre korrekturleserens øyne, og da den ødela noe av selve grunntanken i den vakre bønningen, gjengir vi for ordens skyld hele verset i dikterens opprinnelige formulering:

Guddommelig mester,
la meg ikke så meget strebe etter å
være frimodig
som å trøste andre,
ikke så meget etter å bli forstått
som å forstå,
ikke så meget etter å bli elsket
som å elske.
For bare når vi gir, får vi,
idet vi tilgir, tilgis vi,
og idet vi dør, fødes vi til evig liv.
Amen.

Kosekveld for syerskene

I hostmånedene har det i konfeksjonsfabrikkens spisesal en kveld hver fjortende dag vært arrangert "kosekvelder", der interesserte syersker har møtt hverandre over en kaffekopp eller en flaske brus, i et hyggelig og kameratslig miljø, med avkobling og underholdning gjennom opptredender, bingo, puslespill, foran fjernsynsskjermen eller bøyet over de rykende ferske ukebladene.

Klubbformann Julie Gimre forteller til Vi at det var Per Øglænd som først lanserte tanken om disse faste kveldene med åpen spisesal, for å hjelpe unge syersker som kanskje fristet en nokså ensom tilværelse på en hybel, inn i et hyggelig og kameratslig miljø.

Saken ble tatt opp i et tillitsmannsmøte, der man fullt ut støttet den positive

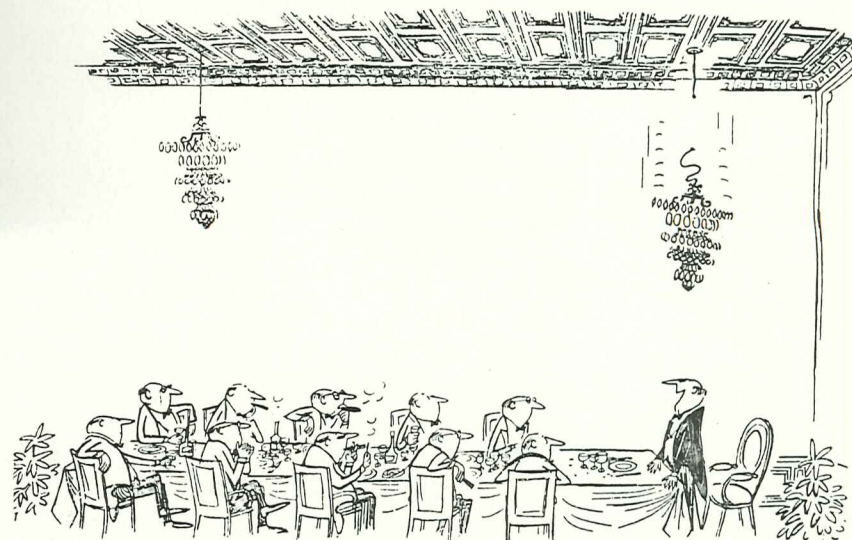
og interessante tanken, og resultatet var at det ble nedsatt en liten komite som siden har stått for opplegget av disse kveldene.

Hvordan var så den første reaksjonen?

«Vi var veldig spente», sier fru Gimre, «for det var jo noe helt nytt og uprøvet. På den annen side fortalte de undersøkelser som vi foretok underhånden om stor interesse, og det har da også vist seg senere at tilstelningen ble meget god, og at det var et virkelig behov. Vi legger ikke opp til høytidelige møter med taler og den slags. Kosekveldene er rene skjære avkoblingen i selskap med jevnaldrende, og med muligheter for å kose seg slik som den enkelte helst vil selv.»

«Og den positive reaksjon betyr at disse populære kosekveldene vil fortsette også over nyttår?»

«Så lenge det er interesse vil vi fortsette, og foreløbig noterer vi i hvert fall med glede en stadig økende tilslutning.»

«Jeg skal være ganske kort.»

Nye ansiktstrekk i manufakturforretningen

I høstnummeret fortalte vi at manufakturforretningens lokaler var under delvis omlegging og ombygging, og vi antydte også at det var begrunnet håp om å få første etappe ferdig til åpningen av årets julehandel.

Det gikk alt etter programmet. Lørdag 3. desember var de nye lokalene for herreavdelingens konfeksjon ferdige, og pikeavdelingen var også klar i sin utvidede skikkelse.

De to bildene fra de nye herrekonfeksjonslokalene (det første i forrige **Vi** side 11.) — kunne nesten gått inn i serien "Sandnes før og nå", og det er ganske utrolig at det faktisk ikke er mer enn to måneder mellom de to opptakene. I de tidligere lokalene til kolonialbutikken og hovedkontoret har vi fått en helt ny og moderne avdeling for herrekonfeksjon

med en gulvflate på 140 kvm, med egen inngang fra Gjesdalveien, og med åpen trapp opp til resten av herreavdelingen. Det store bildet gir forhåpentlig et viss inntrykk av opplegget for den nye avdelingen.

— — —

Den nye pikeavdelingen har i tillegg til sin tidligere gulvflate også fått den flaten som metervareavdelingen disponerte (metervarene har som kjent nå fått plass på samme gulv som junioravd.), og dette har medført en fordobling av arealet, slik at pikeavdelingen nå har i alt 140 kvm. Det igjen gjør at vi har kunnet øke vareutvalget ganske betraktelig, og babyavdelingen kan bygges ut til et tilfredsstillende omfang. Den nye avdelingen presenterer seg godt, med varene plassert i oversiktlige reoler og gondoler.

Forestillinger

og tro

— fra en
svunnen tid

AV BERNT SVIHUS

Når noen skal gjøre et eller annet i dag så klages det over skjemaer og hindringer av alle slag, og man snakker om den gode, gamle tid da alt var fritt, og folk kunne bygge hvor de ville og hvorledes de ville når eiendomsretten ellers var i orden.

Men var det slik? Du kunne nok fra myndighetenes side, men det var andre og like viktige hensyn som måtte tas, for utenom menneskene levde det et utall menneskelige vesener i jorden, i berg og i hauger. I alminnelighet var disse vennlig stemt, men hjelpe og trøste den som bygget slik at de kom i veien for de underjordiske.

På riksvegen mellom Sandnes og Stavanger — et stykke ovenfor Lurasvingen omtrent rett ovenfor kafeen som nylig er bygget — ligger et jordstykke som kalles "Vod!". Her ble det i sin tid bygget et

nytt hus, men de underjordiske gjorde det så ubehagelig for mannen, at han tenkte på å flytte huset til et annet sted. Før han gikk så langt kontaktet han imidlertid presten i Håland. Denne presten hadde nemlig Svarteboken, og kunne atskillig mer enn å preke i kirken. — Presten svarte at han ikke kunne gjøre noe, for det var ikke i hans sogn, men de kunne henvende seg til Høylandspresten for han hadde Svarteboken han også. Lura-mannen gikk da til presten Hagerup i Høyland. Presten kom, og befalte at alle andre skulle gå ut før han selv gikk inn alene. Hva han gjorde visste de ikke, men de hørte han sang. Da han kom ut igjen satte han et kross på døren, og sa at nå kan dere gå inn igjen, — «det vil aldri komme noen underjordisk her mer».

Huset fikk stå i fred i over 100 år.

For sin innsats fikk presten en saueskrott, og det fikk han hver høst så lenge han var prest i Høyland, frem til 1753.

Det er to slags underjordiske. Det er disse som ble betraktet som trollpakk og var i slekt med dverger og den slags, og så hadde vi de riktige menneskene som var etterkommere av Adam og Eva slik som oss. Det var disse siste som det ble kastet stål over, og som på denne måten ble ført tilbake til menneskene.

I de fleste bygder var det mange historier om den slags underjordiske. — Disse fortellingene er alle nokså like, det er bare sted og navn som forandres. Jeg skal gjengi tre av dem, som er fra våre egne kanter.

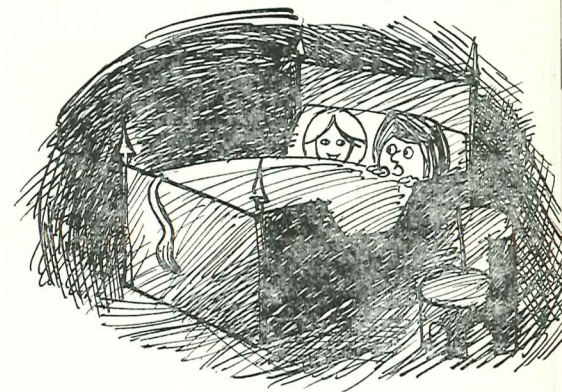
Den ene er fra Forsand. Det ble kastet stål over en slik pike, og hun ble gift med den som gjorde det. Da de skulle gifte seg, og seilte over til Høle, hadde de fin medvind, og mens de var inne i kirken snudde vinden, slik at de hadde samme fine seilevinden tilbake. Det sies at de var meget heldige med alt de foretok seg så lenge de levde. De mistet sjelden dyr i fjellet slik som andre gjorde, for de underjordiske passet på at det ikke hendte deres dyr eller eiendom noe. Hun skulle ha etterlatt seg en stor slekt, så kanskje nedstammer vi fra henne både den ene og den andre.

Den andre piken var fra Sirdal, og om henne fortelles det noenlunne det samme. Den tredje fortellingen var av et noe annet slag.

Det var en ungar som levde alene på en ensom gård. Om natten våknet han og følte at det lå et menneske ved siden av ham. Men da han sto opp og tente lyset var det ingen der. Dette gjentok seg tre ganger, og så gikk han til en klok kone og spurte henne til råds. Hun fortalte at han fikk besøk av en underjordisk, og at han skulle bore et

hull i veggen like ovenfor hodet. Det skulle være så stort at det passet for en sledenagle (naglen som festet sleden til skåken). Han skulle ta med seg en slik nagle i sengen, og når han merket noen ved siden av seg skulle han svinge naglen over hodet på vedkommende og sette den i borehullet.

Da besøket gjentok seg for fjerde gang gjorde han som konen hadde sagt, og da han fikk tent lyset lå det en pen pike i sengen. Hun ble værende der, og var meget gild og flink. Men i dette ekteskapet som i andre ekteskap, ble de uenige og kjeglet. Da kom mannen en

gang til å si: «Jeg skulle ønske du fór ut igjen gjennom det hullet du kom inn i!», og så drog han ut naglen. Med det samme var piken forsvunnet, og han så henne aldri igjen.

En gammel kone fortalte meg en gang hvordan fortellingen om de underjordiske oppsto. Det hendte mens Adam og Eva var i Paradiset at Vårherre skulle komme på besøk. Adam og Eva hadde flere barn, og noen var pene og noen var mindre pene, den gang som i dag. For å få Vårherre til å gjøre de stygge penere, tok Adam og gjemte de pene barna. Han viste frem de mindre pene, og spurte om

ikke Vårherre kunne gjøre dem penere. Vårherre sa da: «Men du har flere barn enn disse.» — «Nei», sa Adam, «vi har ikke noen andre enn disse». Da sa Vårherre: «Det som er gjemt skal være gjemt.» Og slik ble det. Disse barn måtte leve skjult, og slik lever de den dag i dag. Disse underjordiske hadde en fordel like overfor den hinsidige. De var nemlig gjemt før syndefallet, og derfor er de fri for arvesynden som vi andre mennesker dras med.

Den annen kategori av underjordiske skriver seg nok fra den norrøne skapelses-historie. — Da Bor-sønnene hadde drept jotnen Yme og av hans kropp skapte jorden, så ble knoklene til fjell, kjøttet til jord, blodet til sjø, skjegg til trær og gress, og hjerneskallen til himmelhvelvingen. Men i Ymes kropp var det en mengde makk. Disse makkene ga gudene menneskelig utseende, og lot dem bo i jorden slik som de hadde levd i Ymes kropp. Disse dvergene fikk også den gave at de ble de mest hendige smeder og bygningskunstnere. Det var de som laget Odins spyd "Gungre", Tors hammer, og Frøys båt "Skibladner" som var slik at den kunne ta alle gudene med fullt utstyr. Den fikk alltid god vind så snart den ble satt på sjøen, og dessuten kunne den legges sammen slik at den ikke ble større enn at den kunne bæres i en lomme.

Den mest kjente av alle underjordiske var "Hollo" eller huldren. Men huldren og huldremannen var i alminnelighet villig stemt overfor menneskene. Når de av og til forgrep seg og kidnappet en ung gutt eller pike så var det ikke av ondskap. Hvis de ville eksistere var de nemlig nødt til det. En huldremann kunne få barn med en menneske jente, og en huldrejente kunne få barn med en mann, men en huldremann og en huldrejente kunne ikke få barn sammen. De

var derfor nødt til å kidnappe mennesker for å holde sin tilvekst ved like.

Så sent som i begynnelsen av dette århundre døde en mann et sted i Nordland. Denne mannen hadde i sin ungdom vært bergtatt av huldren. Han var hos henne i flere dager, og da han kom tilbake var han litt rar av seg. Han fortalte at han hadde vært hos huldren, og det var ingen som tvilte på det han sa.

Huldren kunne gjøre menneskene mange tjenester. Det fortelles om en mann på Helland i Gjesdal. Han hadde slik en ualminnelig fin besetning. Han fikk nemlig av huldren lov til å bruke huldrestuten til sine kyr og det ble særdeles fine dyr. Dette gikk godt i mange år, men så var det i et bryllup at mannen hadde tatt for mye til seg av det sterke, og så skrøt han av sitt vennskap med huldren. Men fra den stund var det slutt.

I Høyland fjellbygd mellom Hetland og Krogedal ligger et jordstykke som heter Hiavodl. En eldre dame fortalte at hennes mormor hadde sett "Hollakjydne" mange ganger der. De var alle ensfarvet, mørkt brunbrannt.

Vi hadde også en tredje sort, nemlig de usynlige. De bodde blant oss. Det var bare det at vi kunne ikke se dem, og det er også få historier om dem her. Det eneste er at det sies at de allergiske sykdommene elveblæst og eksem skriver seg fra dem. Disse sykdommer kommer jo ganske plutselig, og folk måtte da som nå ha en forklaring på hva de kom av.

Nå sier lægene at de kommer av blomsterstøv, hva vi spiser o.s.v. Dette tenkte ikke de gamle på. De hadde en ganske annen og enklere forklaring. Det var at vedkommende uforvarende hadde støtt på en usynlig, og så fikk han ut-slettet på det sted som hadde vært i berøring med den usynlige.

Premietur til Kanariøyene!

I skiftet febr./mars drar David Raugstad i dekorasjonsavdelingen på en 8 dagers tur til Kanariøyene. Det er for såvidt ingen sjeldenhet lenger at folk fra firmaet drar både til Kanariøyene og enda lenger på ferietur, men når vi likevel mener at denne turen fortjener litt ekstra oppmerksomhet så er det fordi Raugstad reiser gratis!

Like før jul fikk han nemlig brev fra Høie Fabrikker A/S om at han hadde vunnet 3. premie i en vindusdekorasjonskonkurranse, — en premie som omfatter "reise og opphold for en person i 8 dager på Kanariøyene".

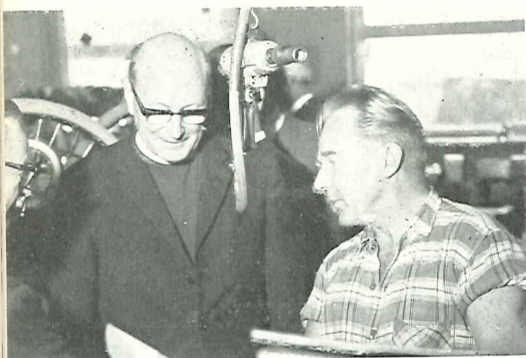
Dekoratorer fra hele landet var med i denne konkurransen, der vinduene skulle bygges opp omkring Høie Krepp sengetøy. Det var en fin fjær i hatten for Raugstad at det vinduet han laget i

Utstyrsavdelingen ble funnet verdig til en 3. premie i denne landsomfattende konkurransen.

God tur!

David Raugstad.

Over: Biskopen og Jonas B. Øglænd i samtale med Torleif Sagland i sykkelmonteringen.

Under: — Arne K. Øglænd forklarer direktør Aage Borgen finessene med DBS Moulton.

Bispevisitas

BEDRIFTSANDAKTER
OG FABRIKKOMVISNINGER
13.-14. OKTOBER

Torsdag 13. okt. og fredag 14. okt. besøkte biskop Fridtjof Birkeli vårt firma sammen med prost Asbjørn Tonstad. Besøket gikk inn som et ledd i bispevisitasen i Sandnes menighet i denne uken.

Den første dagen ble bispen og prosten vist rundt i sykkelfabrikken om formiddagen av Jonas B. Øglænd, og etterpå møtte bispen sykkelavdelingens ansatte under en kort andaktstund i spisesalen i middagspausen. - Dagen etter var Sigurd J. Øglænd vert og omviser under en rundgang gjennom konfeksjonsfabrikken, med etterfølgende andakt.

Bispen var en meget interessert iakt-taker under omvisningene, og han fikk også straks en spontan og god kontakt med folkene i de forskjellige avdelingene. Det var stor interesse for andaktene i spisesalene, og i konfeksjonsfabrikken ble det etter ønske fra syerskene holdt to andakter, slik at begge middagspuljene i spisesalen fikk møte bispen.

Etter den siste andakten i konfeksjonsfabrikken gav firmaets ledelse en enkel lunsj for bispen og bispinne, prosten og prostinne, — samt menighetsrådsformann Magne Berge og frue.

Under besøket på sykkelfabrikken prøvde biskopen den nye DBS Moulton-

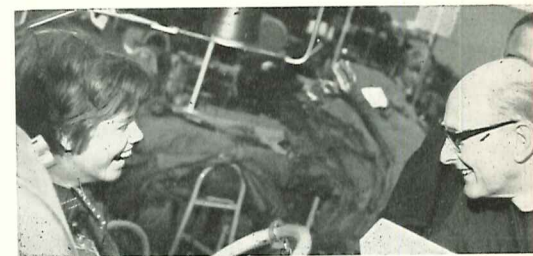
i fabrikkene

sykkelen som han tydelig var meget begeistret for, og direktør Aage Borgen i Trygg Trafikk — som også besøkte fabrikken samtidig — benyttet også anledningen til å gjøre seg personlig kjent med den nye sykkeltypen. — Begge var spesielt imponert over den fine fjæringen i sykkelen.

Til høyre: Biskopen i full fart på DBS Moulton — fin fjæring!

Under: Biskopen og Sigurd J. Øglænd i samtale med en av syerskene i sømsalen.

Under til høyre: Forte smil og kvikke replikker preget omvisningen i konfeksjonsfabrikken.

På kalkulasjonskontoret i sykkelfabrikken treffer vi Ingvar Botnen bak et bord fylt av tabeller og tegninger.

«Vi ville gjerne prate litt om deg og ditt arbeide?»

«Det hadde vel i grunnen vært bedre om vi sa "vi og vårt arbeide", for arbeidet her i avdelingen er et utpreget teamwork. — Grunnlaget for våre kalkulasjoner er materialkostnader og produksjonstid. Reklamasjoner og en viss vrakprosent er også faktorer som må tas med i utregningene. Vi samarbeider med planleggingsavd., hullkortavd., — og har også kontakt med avdelingsformennene for å skaffe de nødvendige data.»

«Konjunktorene har naturligvis en viss innflytelse på kalkylene?»

«Naturligvis. Stigning eller fall i råvareprisene har direkte virkning på de endelige prisene.»

«Hvordan kan det ha seg at prisen på en sykkel holder seg så lav, for det er

jeg og mitt arbeid

vel et faktum at sykkelprisene ikke følger den generelle prisstigningen?»

«Det er et faktum. Prisen på en sykkel har i de siste 6 årene steget med bare 5 prosent, og det må vi ha lov å si er et godt resultat. Det skyldes dels at råvareprisene har holdt seg temmelig stabile, og dels at lønnsøkningene i de senere år er oppveiet av utstrakt rasjonalisering.»

«Nye produkter skaffer vel ekstra mye arbeid i kalkulasjonsavdelingen?»

«Ja, her må vi jo legge opp kalkylen helt fra grunnen av, ved å gå gjennom modellen eller prototypen, og så samle alle nødvendige faktorer. Men ellers har vi minst en årlig kalkyle på alle våre produkter.»

«Hva bruker du som avkobling fra alle tallene i det daglige arbeide?»

«Jeg sysler litt i hagen hjemme, og jeg liker godt å ta en tur med fiskestangen selv om jeg ikke er noen lidenskapelig fisker. Det er nærmest for turens skyld.»

«Du er rene fotoeksperten også?»

«Det var nå vel sterkt sagt, men jeg har saktens drevet en del med fotografiering i ledige stunder. Særlig liker jeg godt å ta farvedias — så nær som mulig — av blomster, dyr og fugler. Jeg har en spesiell linse som forstørrer opptil 5 ganger. Når du har fotoapparatet med deg ut i naturen lærer du å bruke øynene bedre, og jeg tror faktisk du får en rikere opplevelse av naturen.»

(over til neste side)

I et hjørne av konfeksjonsfabrikkens største sysal ligger dongeriavdelingen, og her finner vi syerske Aslaug Fløysvik som også er tillitsdame i avdelingen.

Hun er i full aktivitet foran sin maskin, og utfører arbeidet med overbevisende teknikk og dyktighet. Avdelingen er for tiden under rasjonalisering etter Capelin-opplegg, og for Aslaug Fløysviks vedkommende er operasjonene ferdig lagt opp. Tunge løft og unødige bevegelser er falt vekk. Hun har fått trådkutter, oppfester og nye spesialapparat. Hun arbeider kort sagt mer effektivt enn før.

«Betyr denne omleggingen noe for syerskene?»

«Ja, absolutt. Vi arbeider gjennomgående lettere. Det hele kan kanskje virke mer intenst og hektisk fordi dødtid og slikt er eliminert, men vi produserer mer og tjener mer — og det er jo viktig.»

«Tar du mørkeromsarbeidet også selv?»

«Bare når det gjelder svart/hvitt bilder. Du må ha mange filmer om det skal svare seg å ta farvefremkallingene selv.»

I samtalen med Botnen kom vi ellers inn på både litteratur — «jeg er begynt å interessere meg for historie i det siste, og det betyr vel kanskje at jeg blir eldre?» — kunst og geografi, og det var mer enn tydelig at det ikke bare er de tørre tallene som interesserer mannen på kalkulasjonskontoret.

Sve-Ha.

«Hva er egentlig ditt arbeide?»

«Jeg syr lommeskilt og lommer på kjeledresser, overaller og alle slags dongeribukser. Jeg syr også skrittskjøter og faller en del.»

«Er det vanskelig å klare alt dette?»

«Jeg vil si at stort sett går det bra. Vi opparbeider jo en veldig rutine etter hvert, og det hjelper godt.»

«Har du spesielle interesser utenom arbeidet?»

«Jeg syr en del klær til meg selv, f. eks. skjørt og andre ting som ikke er for vanskelig. Og så broderer jeg også litt som avkobling.»

«Frisk luft ute etter en hel dag i fabrikk?»

«Ja, jeg tar meg saktens ut en del. Jeg drar på fjellet hvert år i påsken, og så blir det jo å benytte ferien så godt som mulig.»

JG

Bowling en alle tiders hobby!

ODDBJØRG RAVNDAL HAR VÆRT
MED I KRETSMESTERSKAP,
NORGESMESTERSKAP OG
NORDISK MESTERSKAP

skapet og en annenplass i double også her, — og så endelig altså deltaker på det norske landslaget til Nordisk mesterskap?

Selv om der vel foreløpig ikke er så mange som er helt inne i hva bowling er, så vil de fleste vite at det som det gjelder om, og som gir tellende poeng, er å slå ned 10 kegler på færrest mulige kast med en tung kule.

«For meg begynte det for et par år siden», sier Oddbjørg, — «da velferdsutvalget i tekstilavdelingen en kveld leiet et par baner i bowlinghallen i Bjergsted og arrangerte fellestur dit. — Siden den gangen har jeg vært nokså fast gjest i Bjergsted, og bowling er da også en festlig hobby. Andre ser kanskje mer på det som sport eller som mosjon, og det er det naturligvis også, men for meg er det først og fremst en gild hobby i et festlig og kameratslig miljø.»

«Men det må absolutt være mosjon også, og det ganske kraftig, når man vet at man skal trille en 6-7 kilo kule over hele banen med god klem på slaget?»

«Jo, men du får nokså fort trening. Ellers har vi våre egne faste kuler når vi spiller regelmessig, kuler som på sett og vis er skreddersydde etter mål, slik at gripehullene passer akkurat til fingrene.»

TV-tittere innen firmaet som fulgte med i Sportsrevyen søndag 6. november, vil ha bemerket at et kjent ansikt dominerte nokså ettertrykkelig reportasjen fra Nordisk mesterskap i bowling i København. Det kjente ansiktet tilhørte sekretær Oddbjørg Ravndal i tekstilavd.

Oddbjørg har etter hvert utviklet seg til å bli en av de dyktigste kvinnelige bowlingspillere vi har i Norge i dag.

Eller hva skal man si til et kretsmesterskap i single for Rogaland, og en fin annenplass i double i samme mesterskap, til en 5. plass i single i Norgesmester-

«Hvilken av de oppstilte kjeglene skal man sikte på for å oppnå best mulig resultat?»

«Personlig sikter jeg ikke på keglene overhode, men etter merkene i banen. Jeg har funnet ut at det gir best resultat.»

«Men det ligger også iherdig trening bak dine gode resultater?»

«Åja, vi trener regelmessig i hvert fall en kveld i uken, men når ”me rektigt får ri’å” kan det bli både tre og fire kvelder i uken.»

«Mange fra Sandnes som er med?»

«Det burde vært flere, for det er som

sagt alle tiders hobby. Men vi skulle jo gjerne hatt en bane i Sandnes også, slik at vi slapp å reise til Stavanger for å spille. I Giskehallen måtte det vel være plass for en bowlingbane.»

— — —
Vel, vi sender ideen gratis videre, og setter i mellomtiden et gratulasjonskryss ved Oddbjørg Ravndal, — som den første kvinnelige landslagsdeltakeren vi har hatt i firmaet, og vel i det hele tatt den eneste vi noen gang har hatt ved siden av turneren Ottar Pedersen i utstyrsforretningen.

Til inspirasjon

- for fremtidige stipendsøkere

TIL STIPENDIEKOMITEEN
ved Reidar Skarung

Rapport om studiearbeidet ved NKI-skolen Verkstedsteknisk verksmesterkurs/VE 22 — som er en etappe av kurset «Høyere fagingeniørkurs, verkstedsteknisk linje».

Når jeg i noen korte henvisninger skal forsøke å summere mine inntrykk av kurset med dets gode og dårlige sider, må jeg ærlig innrømme at når det gjelder de dårlige faktisk ikke kan finne noen. Mens det for dets gode blir et spørsmål om hvor mange og hvilke jeg skal ta med. Jeg må gi kurset mine beste anbefalinger. Med sine 40 fag gir de en bred og saklig innføring i de områder som vedrører arbeide i en bedrift. Når så den neste etappen, som fullfører studiet utbygger en hel del av disse fag videre, så vil jeg si at det gir en solid utdannelse.

Kurset er lagt opp i form av brev som

varierer fra 15 til 30 sider, og med gjennomsnitt 10 stk. spørsmål som skal leses og besvares. Karaktergivningen er streng, vil man oppnå gode resultater, så krever kurset ganske mye arbeid. Men på den annen side gir det kurset en høy standard. Hvert brev er passe porsjonert, de enkelte brev gir en følelse av å ha lært noe nytt, og av å ha kommet et godt stykke videre. Men samtidig er brevet så konsentrert at en hele tiden har oversikten og mulighet for å holde «tråden». Brevene har selv så utfyllende stoff at de er tilstrekkelige til å kunne besvare spørsmålene. Men jeg synes at det er en stor fordel å utdype visse emner gjennom spesiallitteratur på fagets område. Her er biblioteket en god kilde. Kursets språk som i hoveddelen er svensk er ikke til noe hinder. Etter ganske kort tid merkes ingen problemer her, og på den annen side er mye av den beste faglitteratur på svensk, slik at en også

her vil ha lettere for å nyttiggjøre disse opplysninger med en slik innføring og trening i dette språk.

Ved selvstudie oppnås en effektiv og fordelaktig utnyttelse av studietiden. — Kontra kveldskurs som jeg har kjennskap til fra tidligere vil jeg si at korrespondanse er å foretrekke. Her fås ingen «tomgang» til reis o. l. Man studerer når anledning og lyst tillater det, hus-, hagearbeid og familieliv lar seg utmerket samordne med studie. For en gift person med nevnte forpliktelser og gjøremål er korrespondanse løsningen. Også når det gjelder å få alt «med» seg av faget har korrespondanse store fordeler. Man er på samme tid både elev og lærer, når en kommer til et vanskelig punkt må man selv arbeide seg fram til løsningen, for en kan fortsette videre. Dette gir forståelse og innsikt i problemet, eventuelle svake punkter og «huller» elimineres samtidig som det ofres mye arbeid på slike felt hvor det nettopp er påkrevet.

Fra skolen reknas med ca. 5 timers arbeid pr. brev, og ved matematikkstudier vesentlig mer. Dette kurs består av flere fag hvor matematikk og rekning danner kjernen i pensumet. Følgelig må man gjøre rekning med at dette kurs vil kreve meget arbeid. Men kurset er interessant og varierende, og en kan om en ønsker få all den hjelp og rettleiding som er ønskelig fra skolen. Jeg vil også i denne anledning peke på skolens rikholdige kursprogram som utmerket lar seg kombinere med tidligere studier.

Med vennlig hilsen
Kjell Danielsen

Det å heve stemmen i en diskusjon, er ikke det samme som å ha rett.

Vi er de første i Norge!

BENKLÆR MED PERMA-PRESS —
DE SKAL ALDRI PRESSES MER

En mann kommer inn i en herre-ekviperingsbutikk. Ekspeditøren henter frem dressen som nå er ferdig til ham etterat han var inne og valgte den ut for noen dager siden. Forandringene som var nødvendige, er gjort. Mannen tar den på. Den passer fint, — alt i orden. — Den ferdige dressen blir deretter presset omhyggelig og hengt inn i en elektrisk ovn i 15 minutter. Den kommer ut som

DRESSEN MED PERMANENT PRESS.

Den skal aldri presses mer. Uansett bruk og gjentatt vask i vaskemaskin er den krympefri og får igjen sitt fine og glatte utseende etter hver vask så lenge den varer.

I butikken kjøper vår mann skjorte, undertøy, pyjamas, regnfrakk og sokker. Alle er permanentpresset og har de samme egenskapene; — henger seg glatte og ser ut som nye etter hver vask så lenge de varer. Vår mann kan dra på 3 ukers reise uten mer bagasje enn en håndveske. Den eneste service han vil trenge er adgang til en vanlig vaskemaskin. Han vil alltid se nypresset og fin ut.

Er dette fremtidsfantasier? Ja — i dag. Men hvor langt er det mellom virkelighet og fantasi i vår rom-alder? Perma-pressede plagg har gjort sitt inntog, og perma-

Se på disse buksene. — Begge har vært vasket diverse ganger. Fritidsbuksen til venstre er perma-presset — den til høyre er en vanlig fritidsbukse.

pressede fritidsbenklær har nå gått sin seiersgang i U.S.A. etterat Levi Strauss for første gang lanserte slike bukser i stor målestokk i 1964. I England og på kontinentet var sommeren 1965 prøvesong, og i år begynte salget å ta fart i Europa også.

Perma-press metodene består i at stoffet gjennom en kombinasjon av kjemisk og varmeteknisk behandling blir fiksert i den form det har etterat plagget er sydd og presset. Fremstilling av disse plagg

krever både spesialbehandlede stoffer og tilbehørsartikler, og konfeksjonsfabrikken må investere i spesielle, kostbare maskiner for etterbehandlingen.

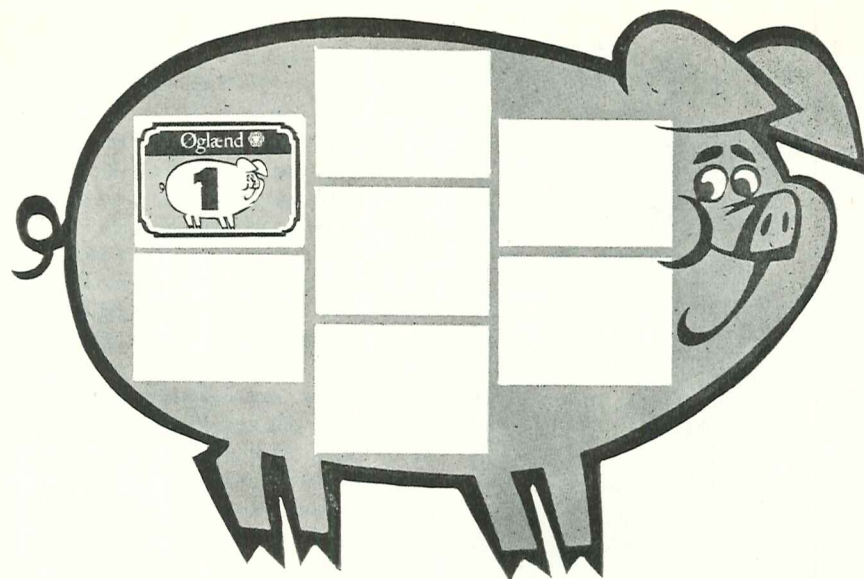
Som den første norske fabrikken installerte vi i sommer en såkalt hot-head-press av fremragende kvalitet for fremstilling av de perma-press-benklær som vi nå lanserer i Norge. I denne helautomatiske maskinen blir buksene presset under langt høyere temperatur og trykk enn i en vanlig konfeksjonspresse, slik at stoffene som i tekstilfabrikken er spesialpreparert for denne behandlingen, blir press- og formfiksert etter at de er sydd sammen til en ferdig bukse. Stoffene blir med andre ord konfeksjonert før de er helt ferdigbehandlet, og derfor er det ikke bare et stykke flatt stoff, men hele buksen med sømmer, tilbehør, forming og det hele som blir sluttbehandlet i sin ferdige form.

Dette betyr for våre perma-press-benklær at pressen blir permanent, og beholder godt sin opprinnelige form og er vaskbare og rynkefrie etter vask.

Perma-press-buksene fører seg som vanlige benklær i bruk; dvs. at de rynker på samme måte, — men de henger seg glatte igjen etter vask. Det er meget viktig å følge vaskeforskriftene nøye, for hvis de f. eks. tørkes på feil måte etter vask, blir de ikke glatte før de vaskes omigjen og tørkes riktig.

Utviklingen av perma-pressede plagg er en av de mest interessante nyhetene innen tekstil og konfeksjon i de senere år.

Spesialstoffene for våre perma-press-bukser og konfeksjonsfabrikken tekniske utstyr for produksjonen av dem bygger på den siste tids utvikling og erfaringer i U.S.A. og Europa. — Som den første norske fabrikken som har tatt opp perma-press-benklær er vi med på å lede
(over til neste side)

Julehandel og julegris i Matsenteret

Det er grunn til å notere med et glens kryss i taket at årets julehandel i våre butikker har vært meget god.

En spesiell interesse knyttet det seg i år naturligvis til Matsenteret, fordi det var første gangen denne butikken var med i den hektiske julehandelen.

Selv de dristigste forventninger må imidlertid være ganske ettertrykkelig oversteget, når Halvor Wilberg f. eks. kan fortelle at det bare på den første fredagen og lørdagen i desember ble solgt varer for tilsammen over 100 000 kroner! Det er

utviklingen i vårt land et skritt videre frem mot nye klær med forunderlige egenskaper som passer til menneskene i vår tid mellom virkelighet og fremtidsfantasi. —

Per Øglænd.

ganske fantastisk i seg selv, og et visst sammenligningsgrunnlag har vi også når vi vet at dette er mer enn vi solgte for i hele november måned i kolonialbutikken i fjor.

Ellers preget "julekonkurransen med gratis julegris" naturlig nok bildet svært i Matsenteret i de første desemberukene. I de første fire dagene ble det delt ut over 9 000 deltakerkort, som så i de siste ukene er fylt ut med kuponger.

Når dette leses er konkurranse nettopp avsluttet. 4 heldige vinnere har fått sendt hjem til seg hver sin ferdig parterte halve julegris, og 6 andre kunne ta med seg hjem til julebordet en hel julesylte som ekstrapremie.

Et nytt og vellykket tiltak, som vakte stor interesse og fikk en helt enestående oppslutning.

Elisabeth Bøe døde 6. november 73 år gammel. Hun tilhørte den aller første garde på sykkelfabrikkens kontor, og da hun høsten 1958 takket av etter oppnådd aldersgrense hadde hun arbeidet ved faktureringsavdelingen i over 45 år.

Bortsett fra tre år i Kristian L. Wathnes manufakturforretning som ganske ung pike, falt hele hennes arbeidsdag i sykkelfabrikkens tjeneste. Da hun begynte i mars 1913 hadde sykkelfabrikken sitt kontor i annen etasje i Langgaten 6, i de lokalene som utstyrsforretningen i dag har til sin gardinavdeling, og hele kontorpersonalet besto av bare 4 personer. Hun understreket mange ganger hvor interessant det hadde vært å følge den rike utviklingen i firmaet, uttrykte ofte sin beundring for ledelsen som alltid hadde sine medarbeideres vel for øye i både stort og smått.

Elisabeth Bøe hadde alltid et usedvan-

Torleif Oftedal In memoriam

Vi har mistet en av våre beste!

Vi har mistet en av våre fineste!

I mer enn 2 år måtte han vandre den via dolorosa som tilslutt brøt ned hans kjempesterke fysikk. Et nesten enestående

medisinsk fenomen var denne utrolige motstandskraft. — Likeså enestående var den ro han bar sin svære sykdom med — for dem som omga ham og for dem som kjente ham.

Hvor hentet han den styrke fra som

syntes uopp slitelig og utrettelig? Svaret er at han hadde den fysisk, men enda viktigere, — han eide den — i sitt hjerte og i sin sjel. —

Har noen noengang hørt ham si et ondt ord om noen? Aldri.

Har noen noengang hørt ham tale vel om sin neste — og ta alt i den beste mening. Mangfoldige — og alltid.

Han hadde den utvalgte sans for humor, — han frydet seg over en historie med det fine poeng. — Ingen kunne le hjerteligere enn han. —

Han må vel ha hatt sorger og bekymringer, som vi alle, — det er bare det at vi vet det ikke, for han snakket aldri om det. —

Han eide denne merkelige — kanskje jeg tør si den guddommelige balanse mellom det å ville og det å ønske, — mellom det oppnåelige og det uoppnåelige, —

mellom det lykkelige og det ulykkelige, mellom det å gjøre og ikke gjøre, mellom kjærlighet og sorg, mellom forstand og uforstand, mellom livsmot og mismot, mellom loyalitet og illoyalitet, — og alltid trakk denne balansens fine vekt mot det rette — mot det gode. —

Derfor hadde han bare venner. — Derfor ble alle som kjente ham, glade i ham.

En ridder uten frykt og daddel var han, ja — men han var mer. Visselig var han uten frykt og daddel, men ikke ved sverdets hjelp, derimot ved åndens styrke som viste ham veien i livets glede og smerte. —

En av de edleste har vi mistet!

Vi senker vår fane over ham — i taknemlighet og glede over at vi eide ham som venn!

Sandnes, torsdag den 17. nov. 1966.

Sig. J. Øglend.

Bedriftskunstforeningen:

Juleutlodning med 54 gevinster

Bedriftskunstforeningen hadde årsmøte og juleutlodning i konfeksjonsfabrikkens spisesal onsdag 7. desember, med et meget godt fremmøte.

Årsberetningen ble referert av sekretær Kjell Skaar, og godkjent uten merknader.

Det var heller ingen merknader til regnskapet som kasserer Olaf Aurbakken refererte. Flertallet i styret la frem forslag om forandring av vedtektenes paragraf 3, siste ledd, slik:

”Nye medlemmer som betaler hele årskontingenten, kan det første år delta i trekning i avdeling 2. Det etterfølgende år oppnås fulle rettigheter.”

Det ble en del diskusjon om dette forslaget, men ved skriftlig votering ble det vedtatt med $\frac{2}{3}$ flertall.

Ved valgene ble Gerd Knudsen gjenvalgt som styremedlem fra sykkelavdelingen mens Mable Østrådt og Rasmus Rasmussen ble nye styremedlemmer fra tekstilavd.

Etter valgene var det bevertning, og rosebilder Johannesen holdt et interessant foredrag om roseblanding. En rekke gode farvelsbilder ledsaget foredraget.

Til juleutlodningen var det kjøpt inn arbeider for vel 11 000 kroner, og det ble i alt trukket ut 54 lykkelige vinnere, — 36 i gruppe A og 18 i gruppe B. Disse vant:

(over til side 40)

1

2

3

Våre brudepar

1. Erna Hansen, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 8. oktober med Egil Rovik.

2. Wenche Irene Thorkildsen, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 24. september med Svein Hamre, sykkelfabrikken.

3. Gunvor Haga, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 12. nov. med Søren Skogland.

4. Ingunn Voll, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 10. sept. med Toralf Myklebust.

5. Greta Ramsfjell, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 8. okt. med Vidar Sigurd Larsen.

6. Reidun Eilertsen, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 1. okt. med Jostein Tjora.

7. Solveig Espedal, konfeksjonsfabrikken, giftet seg 8. okt. med Arnfinn Sporaland.

4

5

6

7

Gruppe A — Hovedgevinst:

1. Alf Byberg,	sykkellavdelingen	19. Tollef Sinnes,	sykkellavdelingen
2. Andreas Aarskog,	tekstilavdelingen	20. Magnus Olsen,	tekstilavdelingen
3. Kari Pedersen,	tekstilavdelingen	21. Kari Svihus,	sykkellavdelingen
4. Harald Næss,	tekstilavdelingen	22. Inge Østbø,	tekstilavdelingen
5. Sverre Byberg,	sykkellavdelingen	23. Ingvald Rundestveit,	sykkellavdelingen
6. Johannes Eide,	tekstilavdelingen	24. Thomas Taksdal,	tekstilavdelingen
7. Henning Steira,	sykkellavdelingen	25. Per Jensen,	tekstilavdelingen
8. Svein Øiestad,	tekstilavdelingen	26. Aase Raugstad,	tekstilavdelingen
9. Schive Hinnaland,	tekstilavdelingen	27. Carl Enge,	tekstilavdelingen
10. Arne K. Øglænd,	sykkellavdelingen	28. Kjell Anda,	sykkellavdelingen
11. Gunnar Larsen,	tekstilavdelingen	29. Knut Oftedal,	tekstilavdelingen
12. Erik Olstad,	tekstilavdelingen	30. Tenny Lapin,	sykkellavdelingen
13. Ove Lillegrav,	tekstilavdelingen	31. Tor Rovik,	tekstilavdelingen
14. Øivind Øglænd,	sykkellavdelingen	32. Else Marie Anda,	sykkellavdelingen
15. Per Aarskog,	tekstilavdelingen	33. Alfhild Klakegg,	tekstilavdelingen
16. A. Askildsen,	sykkellavdelingen	34. David Gundersen,	sykkellavdelingen
17. Mable Østrådt,	tekstilavdelingen	35. Edvard Lohne,	tekstilavdelingen
18. Kjell Høy,	tekstilavdelingen	36. Kjell Bredenebakk,	sykkellavdelingen

Gruppe B — Grafikk og akvareller:

1. Asmund Bøe,	sykkellavdelingen	10. Sig. J. Øglænd,	tekstilavdelingen
2. Einar Omdahl,	reklameavdelingen	11. Isak M. Hølland,	tekstilavdelingen
3. Per Nygaard,	tekstilavdelingen	12. Ruth Salomonsen,	tekstilavdelingen
4. Andreas Utsola,	tekstilavdelingen	13. Jon Erga,	tekstilavdelingen
5. Leif Bjaanes,	sykkellavdelingen	14. Lars Sirevåg,	sykkellavdelingen
6. Ivar Martinsen,	sykkellavdelingen	15. Sverre Haugland,	sykkellavdelingen
7. Tønnes Hognestad,	tekstilavdelingen	16. David Raugstad,	tekstilavdelingen
8. Guttorm Sole,	sykkellavdelingen	17. Bjarne Vatland,	sykkellavdelingen
9. Olaf Aurbakken,	tekstilavdelingen	18. Jan Einar Pettersen,	tekstilavdelingen

Julefesten for barna

Julens tradisjonelle barnefest for firmaets ansatte går i Turnhallen fredag 6. januar, og vil bli delt i to avdelinger, slik at alle barn under skolepliktig alder møter kl. 15, og de større barna kl. 18.

I fjor arrangerte vi som kjent en samlet julefest for alle barn i Giskehallen, men etter det Reidar Skarung forteller til **Vi** var erfaringene ikke gode. Det var tydelig at de minste har det hyggeligere når

de er alene. Når de skal blandes med de store barna blir de små skadelidende, og det fører til utålmodighet og uro. Dessuten viste Giskehallen seg ikke å være hensiktsmessig, så i år går vi altså tilbake til det tidligere opplegget som allerede er etablert som en sikker suksess.

«Programmet for festen?»

«Nei, det skal være en stor og gledelig overraskelse.»

Hvis

Hvis noen annen ikke gjør arbeidet sitt, er det fordi han er doven.
Hvis jeg ikke gjør det, er det fordi jeg har for meget å gjøre.

Hvis noen annen kritiserer, er det for å klage.
Hvis jeg kritiserer, er det for å være konstruktiv.

Hvis noen annen holder på sine meninger, er han sta.
Hvis jeg ikke gir meg, er det fordi jeg inntar en fast holdning.

Hvis noen annen lar være å spørre meg om min mening, er han uhøflig.
Hvis jeg glemmer å spørre om hans mening, er det en ren forglemmelse.

Hvis noen annen tar sin tid med å gjøre noe, er det fordi han er sen.
Hvis jeg gjør det samme, er det fordi jeg er omhyggelig.

Hvis noen annen er vennlig mot meg, har han et underliggende motiv.
Hvis jeg er vennlig mot ham, er det simpelthen for å være vennlig.

Hvis noen annen gjør mer enn han blir bedt om, er det for å stikke seg fram.
Hvis jeg gjør det samme, viser jeg initiativ.

Hvis noen annen holder på sine rettigheter, er det bare fordi han tenker på seg selv.
Hvis jeg holder på mine, viser jeg en sterk karakter.

(«Impulser»)

*Vi ønsker alle våre lesere
en riktig god jul
og et godt nyttår!*

Jonas Øglænd
AKSJESELSKAP SANDNES